

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudkyň JUDr. Marie Žiškové a Mgr. Jany Brothánkové v první věci žalobce: **A. P.**, zastoupeného Mgr. Ondřejem Faistem, advokátem se sídlem Kamenická 1, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2013, č. j. MPSV-UM/4042/12/9S-PZK, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 1. 2014, č. j. 16 Ad 39/2013 – 56.

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalobci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Úřad práce České republiky – krajská pobočka v Plzni, kontaktní pracoviště Plzeň-město (dále jen „úřad práce“) rozhodnutím ze dne 24. 10. 2012, č. j. 1655/2012/PPE, žalobci snížil příspěvek na péči poskytovaný na základě § 7 a násl. zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, z 12.000 Kč na 8.000 Kč měsíčně ode dne 1. 11. 2012. Úřad práce shledal, že žalobce z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopen zvládat osm základních životních potřeb, označil jej tedy dle § 8 odst. 2 písm. c) zákona o sociálních službách za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni III (těžká závislost). Dle úřadu práce jej nadále nelze považovat za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni IV (úplná závislost), neboť je schopen zvládat dvě základní životní potřeby, a to orientaci a stravování. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím. Žalovaný sice oproti správnímu orgánu prvního stupně shledal, že žalobce potřebuje pomoc

rovněž při základní životní potřebě stravování, neshledal však potřebu pomoci při základní životní potřebě komunikace. Závěr o potřebě pomoci při zvládnání celkem osmi základních životních potřeb tak dle žalovaného ob stojí. Rozhodnutí žalovaného následně zrušil krajský soud výše vymezeným rozsudkem, proti němuž nyní brojí kasační stížností žalovaný (dále též „stěžovatel“).

II. Shrnutí odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu

[2] Krajský soud shledal, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění.

[3] Podle krajského soudu se žalovaný plně nevypořádal s námitkami žalobce uvedenými v odvolání proti rozhodnutí úřadu práce, zejména s námitkou, podle níž nebylo provedeno vlastní vyšetření žalobce posuzujícím lékařem. Podle soudu navíc není ani z posudkového spisu, ani z vypracovaného posudku zjištělné, zda byl žalobce vůbec informován, že bude jeho zdravotní stav ve vztahu k příspěvku na péči dne 3. 8. 2012 na Okresní správě sociálního zabezpečení (dále jen „OSSZ“) Plzeň-město posouzen. Posudková lékařka OSSZ Plzeň-město vycházela ze zdravotnické dokumentace ošetřující lékařky MUDr. P. z 24. 3. 2011 a z vyšetření FN Plzeň ze dne 24. 9. 2009 a 7. 10. 2010, tedy z výrazně starších nálezů. Z uvedeného posudku OSSZ dále není vůbec zjištělný důvod snížení stupně závislosti ze stupně IV (úplná závislost) na stupeň III (těžká závislost).

[4] Rovněž v posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále též pouze „PK MPSV“) ze dne 21. 1. 2013 absentuje zdůvodnění neuznání životní potřeby komunikace, která byla v předchozí době uznána (posudkem PK MPSV ze dne 13. 5. 2009, ale i posudkem OSSZ ze dne 3. 8. 2012). Posudková komise vůbec neuvedla, zda ohledně komunikace došlo ke zlepšení, v jaké době a v čem toto zlepšení spočívá a na základě jakých rozhodných skutečností dospěla k takovému závěru. V posudku PK MPSV ani není uveden důvod odlišného hodnocení od posouzení lékařem OSSZ, i když obě posouzení vycházela ze stejných podkladů. Není ani patrné, zda a případně jakým způsobem komise při návštěvě žalobce zjistila možnost psaní a rozumění psaného, či že může používat levou rukou PC a zda byla provedena zkouška možnosti používání např. mobilního telefonu, jestliže pravou ruku má nefunkční a umí se podepsat pouze levou rukou (přičemž z jeho podpisu je dle krajského soudu zřejmé, že mu i jen tento úkon činí značné potíže).

[5] Posudek PK MPSV tedy v testu úplnosti, přesvědčivosti a správnosti neobstál. Vzal-li jej žalovaný za stěžejní základ svých skutkových zjištění, zatížil své rozhodnutí toutéž vadou. Krajský soud proto žalobě vyhověl, přezkoumávané odvolací správní rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž je nezbytné vyžádat náležité doplnění posudku PK MPSV ve shora naznačeném směru.

III. Shrnutí argumentace obsažené v kasační stížnosti

[6] Stěžovatel ve vztahu k výtkám, které krajský soud vyslovil na adresu postupu OSSZ, namítl, že posudek vydaný OSSZ není podkladem pro účely odvolacího řízení, tím je posudek posudkové komise zřízené stěžovatelem. V rámci odvolacího řízení byla provedena návštěva členů PK MPSV v místě pobytu žalobce a závěry z této návštěvy jsou uvedeny v jejich posudku a v odůvodnění rozhodnutí stěžovatele. PK MPSV dostatečně odůvodnila, že na základě

doložené zdravotní dokumentace a vlastního zjištění shledala oproti posouzení lékařem OSSZ navíc potřebu pomoci při základní životní potřebě stravování. Dále řádně odůvodnila, z jakého důvodu neshledala potřebu pomoci při základní životní potřebě komunikace. Podklady, ze kterých vycházela lékařka OSSZ a PK MPSV, nebyly stejné. Podklady, z nichž vycházela PK MPSV, byly doplněny o neurochirurgické vyšetření ze dne 16. 8. 2012 a o vlastní sociální šetření posudkové komise. PK MPSV se vyjádřila i ke svému posudku ze dne 13. 5. 2009: v nynějším posudku vycházela ze zjištěného zdravotního stavu a jeho funkčních důsledků, stav a stupeň závislosti na pomoci jiné fyzické osoby pro účely příspěvku na péči posoudila v souladu se zákonem o sociálních službách, ve znění zákona č. 366/2011 Sb.

[7] Posudkový závěr PK MPSV pro účely odvolacího řízení ze dne 21. 1. 2013 je dle stěžovatele úplný, objektivní a přesvědčivý. Vypracovaný posudek se podrobně vypořádával se všemi rozhodujícími skutečnostmi a námitkami uvedenými v odvolání.

[8] Žalobce nevyužil svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Z obsahu správního spisu zjistil Nejvyšší správní soud následující pro posouzení věci významné skutečnosti.

[11] Žalobce prodělal v roce 2006 autonehodu, po návratu z nemocnice požádal o příspěvek na péči s tím, že o něj pečuje manželka. Rozhodnutím Úřadu městského obvodu Plzeň 4, sociálního odboru ze dne 7. 5. 2007 mu byl přiznán příspěvek na péči ve výši 11.000 Kč měsíčně od ledna 2007. Byl tedy označen za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni IV (úplná závislost).

[12] Dne 19. 12. 2008 zahájil Úřad městského obvodu Plzeň 4 z moci úřední (z důvodu ukončení platnosti posudku zdravotního stavu žalobce) správní řízení ve věci opětovného posouzení žalobcova nároku a výše příspěvku na péči. Rozhodnutím ze dne 2. 3. 2009 snížil žalobci příspěvek na 8.000 Kč měsíčně ode dne 1. 4. 2009, uvedené rozhodnutí však bylo následně změněno rozhodnutím Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru sociálních věcí ze dne 18. 5. 2009 tak, že žalobci bude nadále poskytován příspěvek na péči ve výši 11.000 Kč měsíčně. Úřad městského obvodu Plzeň 4 vycházel ve svém rozhodnutí zejména z výsledku posouzení stupně závislosti osoby provedeného Lékařskou posudkovou službou Úřadu práce v Plzni (která shledala žalobce osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni III), krajský úřad vyšel z posudku PK MPSV ze dne 13. 5. 2009 (podle něž je žalobce naopak nutno nadále považovat za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni IV).

[13] Dne 17. 7. 2012 zahájil úřad práce z moci úřední správní řízení ve věci opětovného posouzení žalobcova nároku a výše příspěvku na péči, které vyústilo ve výše specifikované rozhodnutí ze dne 24. 10. 2012, jímž byl žalobci snížen příspěvek na péči z 12.000 Kč [s účinností od 1. 8. 2009 byl novelizován § 11 odst. 2 písm. d) zákona o sociálních službách, a to tak, že částka poskytovaná osobám ve stupni IV závislosti se zvýšila z 11.000 na 12.000 Kč] na 8.000 Kč. Podkladem pro rozhodnutí úřadu práce byl posudek o zdravotním stavu žalobce vypracovaný posudkovou lékařkou referátu Lékařské posudkové služby OSSZ Plzeň-město ze dne 3. 8. 2012. Posudková lékařka vycházela jednak ze sociálního šetření provedeného úřadem práce dne 17. 7. 2012 a dále ze zpráv ošetřujícího lékaře a odborných lékařských posudků

shromážděných u tohoto posudkového orgánu ve spisu. Žalobce hodnotila jako osobu, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc při následujících osmi základních životních potřebách: mobilita, komunikace, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, osobní aktivity, péče o domácnost, tedy jako osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni III (těžká závislost).

[14] Proti uvedenému rozhodnutí úřadu práce se žalobce odvolal. Pro účely odvolacího řízení přešetřila PK MPSV zdravotní stav žalobce na svém jednání dne 21. 1. 2013. Vycházela přitom z posudkového spisu OSSZ, ze spisu Krajského úřadu Plzeňského kraje, ze zdravotní dokumentace praktické ošetřující lékařky MUDr. D. P., z neurochirurgických vyšetření ze dne 24. 9. 2009 a 16. 8. 2012, z rehabilitačního vyšetření ze dne 2. 1. 2012, ze sociálního šetření provedeného úřadem práce dne 17. 7. 2012 a z návštěvy členů PK MPSV u žalobce ze dne 17. 1. 2013. PK MPSV oproti posudkové lékařce OSSZ Plzeň-město shledala, že žalobce potřebuje pomoc rovněž při základní životní potřebě stravování, neshledala však potřebu pomoci při základní životní potřebě komunikace. Závěr o potřebě pomoci při zvládnutí celkem osmi základních životních potřeb tak dle PK MPSV ob stojí. Žalovaný považoval posudek PK MPSV jako rozhodující důkaz pro odvolací řízení za úplný, objektivní a přesvědčivý, a tak rozhodl, jak je výše uvedeno.

[15] Lze tedy shrnout, že žalobou napadeným správním rozhodnutím bylo potvrzeno rozhodnutí úřadu práce o snížení příspěvku na péči poskytovaného žalobci na základě § 7 a násl. zákona o sociálních službách.

[16] Předmětem zákona o sociálních službách je úprava podmínek poskytování pomoci a podpory fyzickým osobám v nepříznivé sociální situaci prostřednictvím sociálních služeb a příspěvku na péči. Příspěvek na péči, který je předmětem řízení v dané věci, se podle § 7 téhož zákona poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby za účelem zajištění potřebné pomoci. Náklady na příspěvek se hradí ze státního rozpočtu. Nárok na něj má osoba, která splňuje předpoklady uvedené v § 4 odst. 1 téhož zákona, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při péči o vlastní osobu a při zajištění soběstačnosti v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8 cit. zákona (a pokud ji zároveň tuto pomoc poskytuje některá z osob uvedených v § 7 odst. 2 zákona o sociálních službách). O příspěvku rozhoduje krajská pobočka Úřadu práce.

[17] Podle § 8 zákona o sociálních službách se osoba starší 18 let věku považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat sedm nebo osm základních životních potřeb, a ve stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat devět nebo deset základních životních potřeb, a vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby. Podle § 9 odst. 1 uvedeného zákona se při posuzování stupně závislosti hodnotí schopnost zvládat tyto základní životní potřeby: mobilita, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, osobní aktivity, péče o domácnost. Při hodnocení vyjmenovaných úkonů pro účely stanovení stupně závislosti se přitom hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat jednotlivé úkony podle odst. 1 a 2, které se sčítají. Při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby se hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; přitom se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevyplývá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném

standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku. Bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví prováděcí právní předpis (kterým je vyhláška Ministerstva práce a sociálních věcí č. 505/2006 Sb.).

[18] V nynější věci je spornou otázkou, zda žalobce není schopen zvládat osm či více základních životních potřeb, ve výše uvedeném smyslu. Předmětem sporu je pak zejména jeho schopnost zvládat životní potřebu „komunikace“.

[19] Krajský soud předně žalovanému vytkl, že se plně nevypořádal s námitkami žalobce uvedenými v odvolání proti rozhodnutí úřadu práce, zejména s námitkou, podle níž nebylo provedeno vlastní vyšetření žalobce posuzujícím lékařem, že posudková lékařka OSSZ Plzeň-město vycházela z výrazně starších zdravotních nálezů atd. (blíže viz bod [3] výše). K tomu stěžovatel namítl, že hlavním podkladem pro účely odvolacího řízení byl posudek PK MPSV, přičemž členové posudkové komise provedli v místě pobytu žalobce šetření a závěry z této návštěvy jsou uvedeny v jejich posudku a v odůvodnění rozhodnutí stěžovatele. Tuto námitku považuje Nejvyšší správní soud za příhodnou, povinností žalovaného bylo vycházet primárně z posudku PK MPSV, posudková komise navíc posoudila stav žalobce částečně odlišně od posudkové lékařky OSSZ Plzeň-město, která neshledala, že by žalobce byl schopen zvládat základní životní potřebu komunikace, o kterou se nyní vede spor. Právě uvedené však samo o sobě nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozsudku krajského soudu, protože z jeho odůvodnění je patrné, že hlavní pochybení stěžovatele spatřoval právě v tom, že žalovaný založil své rozhodnutí na závěrech PK MPSV, které však dle krajského soudu neobstojí v testu úplnosti, přesvědčivosti a správnosti.

[20] Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, na posudky PK MPSV, které jsou v odvolacím řízení proti rozhodnutím ve věcech příspěvku na péči rozhodujícím důkazem, je třeba klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti. Právní úprava příspěvku na péči v zákoně o sociálních službách navazuje obsahově na předchozí právní úpravu dávky sociálního zabezpečení – zvýšení důchodu pro bezmocnost, uvedenou v § 70 zák. č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, a v § 2 odst. 1, 2 a 3 vyhl. č. 284/1995 Sb., kterou se provádí zákon o důchodovém pojištění. I v řízení vedeném podle zmíněných ustanovení byl pro přezkumné řízení soudní vyžadován posudek PK MPSV, který byl pro toto řízení důkazem rozhodujícím. Rozhodnutí o nároku na požadovanou dávku bylo totiž závislé především na odborném lékařském posouzení, k němuž byla ze zákona povolána právě posudková komise. Ta se vyjadřovala k rozsahu a charakteru pomoci, dohledu, popřípadě ošetřování jinou osobou při úkonech braných tehdy v úvahu pro posouzení stupně bezmocnosti, jakož i k zaujetí posudkových závěrů o bezmocnosti, eventuelně jejím stupni ve smyslu § 2 výše již uvedené vyhlášky, třebaže v oblasti rozhodování o těchto zákonných nárocích šlo především o pojmy právní. Posudek této komise soud hodnotil jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v procesních soudních předpisech, nicméně platilo, se zřetelem k mimořádnému významu posudků v tomto řízení, že nevzbuzoval-li takový posudek z hlediska své celistvosti a přesvědčivosti žádnou pochybnost a nebyly-li tu ani jiné skutečnosti nebo důkazy, jimiž by správnost posudku mohla být zpochybněna, býval takový posudek zpravidla v řízení důkazem stěžejním.

[21] Tyto požadavky pak musí být kladeny též na posudek PK MPSV, byť je vyžadován nikoliv pro účely řízení soudního, ale pro účely odvolacího řízení správního ve smyslu § 28 odst. 2 zákona o sociálních službách. I správní orgán musí totiž vycházet z posudku,

který musí být řádně a přesvědčivě odůvodněn s odkazem na doložený nález ošetřujícího lékaře, výsledek sociálního šetření, výsledek funkčních vyšetření a výsledek vlastního vyšetření posuzujícího lékaře či posuzujících lékařů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 Ads 50/2009 – 63).

[22] Nejvyšší správní soud se zároveň ztotožňuje se závěrem krajského soudu, podle něž těmto požadavkům posudek posudkové komise MPSV vypracovaný v projednávané věci nevyhovuje.

[23] Podle Přílohy č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. se za schopnost zvládat základní životní potřebu komunikace považuje stav, „*kdy osoba je schopna dorozumět se a porozumět, a to mluvenou srozumitelnou řečí a psanou zprávou, porozumět všeobecně používaným základním obrazovým symbolům nebo zvukovým signálům, používat běžné komunikační prostředky.*“

[24] PK MPSV odůvodnila v posudku ze dne 21. 1. 2013 schopnost žalobce zvládat základní životní potřebu komunikace tak, že žalobce je plně orientovaný, jeho řeč je „*jen lehce dysartrická, rozumí, zrak a sluch zachován, je schopen dorozumět se i porozumět psanou zprávou. Je schopen čtení, podepíše se levou rukou. Levá ruka je dobře funkční, posuzovaný může využívat facilitující prostředky, např. PC.*“

[25] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že citované strohé odůvodnění zvládnutí základní potřeby komunikace lze stěží považovat za úplné a přesvědčivé. Není z něj příliš zřejmé, na základě jakých skutečností dospěla posudková komise k uvedenému závěru. Významné přitom je také to, že předchozí posudky a zprávy dospívaly ohledně schopnosti žalobce komunikovat k odlišným závěrům.

[26] Například podle sociálního šetření Úřadu městského obvodu Plzeň 4 ze dne 15. 1. 2009 byl žalobce sice místem i časem orientovaný, ale sám nedokázal opustit byt, ani se zpět vrátit. Protože je pravák a pravou ruku neovládal ani necítil, nemohl psát. Příliš nekomunikoval, spíš odpovídal na dotazy. Lékařská posudková služba Úřadu práce v Plzni sice ve svém posudku ze dne 24. 2. 2009 označila žalobce za osobu ve stupni závislosti III, avšak při hodnocení tzv. úkonů soběstačnosti uvedla, že potřebuje pomoc při komunikaci (tj. za úkony, které žalobce zvládá, označila odlišné úkony). Následně navíc i samotná PK MPSV posudkem ze dne 13. 5. 2009 shledala žalobce osobou ve stupni závislosti IV (uvedený posudek ovšem není ve správním spisu založen). A je sice pravou, jak namítá stěžovatel, že před nabytím účinnosti zákona č. 366/2011 Sb. bylo posuzování stupně závislosti založeno na částečně odlišných kritériích, avšak zrovna schopnost komunikace byla obsažena jak v původně používaných, tak v nynějších kritériích. Srovnání se staršími posudky je tedy na místě.

[27] Také podle sociálního šetření úřadu práce ze dne 17. 7. 2012 komunikoval žalobce jen velmi málo, odpovídal jen občas, a to jen v krátkých větách. Dokázal se podepsat levou rukou, ale nic jiného než podpis nedokázal napsat. V obdobném duchu vyznívají rovněž lékařské nálezy, které jsou citovány jako podklady pro posudkové zhodnocení v posudku PK MPSV ze dne 21. 1. 2013 (například z neurochirurgického vyšetření ze dne 16. 8. 2012 kromě jiného plyne, že žalobce mluví jen málo, má lehký organický psychosyndrom, přičemž jeho stav je trvalý a nelze předpokládat jeho zlepšení).

[28] Posudková komise MPSV tak zřejmě svůj závěr, podle něž žalobce zvládá základní životní potřebu komunikace, založila zejména na výsledku vlastního šetření v bytě žalobce provedeného dne 17. 1. 2013. Jestliže byl tento závěr v rozporu se závěry dosavadních posudků, lékařských nálezů a sociálních šetření, a pokud navíc měl pro žalobce poměrně významné dopady (*de facto* vedl ke snížení vypláceného příspěvku na péči z 12.000 Kč na 8.000 Kč), bylo

bezpochyby povinností posudkové komise podrobněji odůvodnit, jakým způsobem k němu dospěla. Jak konstatoval již krajský soud, na místě bylo přinejmenším uvést, zda a případně jakým způsobem posudková komise při návštěvě žalobce zjišťovala možnost psaní a rozumění psaného, či že může používat levou rukou PC, případně mobilní telefon. Povinností žalovaného pak bylo žádat po posudkové komisi doplnění jejího posudku.

[29] Ostatně povinnost správních orgánů řádně vysvětlit, z jakých důvodů odnímají (respektive snižují) v minulosti přiznanou dávku, z dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu jednoznačně vyplývá. V rozsudku ze dne 28. 5. 2009, č. j. 4 Ads 14/2009 – 37, tak zdejší soud vyslovil, že *„rozhoduje-li správní orgán o odnětí určité dávky, musí v odůvodnění svého rozhodnutí jednoznačně vysvětlit, proč příjemce dávky již nesplňuje podmínky, na základě kterých mu byla dávka přiznána.“* V rozsudku ze dne 6. 8. 2008, č. j. 3 Ads 45/2008 – 46, pak Nejvyšší správní soud v obdobné věci vyslovil, že *„při odnímání pobírané dávky důchodového pojištění podmíněné dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem je posudková komise MPSV ČR povinna přesvědčivě odůvodnit, v čem spočívá zlepšení nebo stabilizace zdravotního stavu pojištěnce při porovnání s obdobím, kdy odnímaná dávka byla přiznána, případně zda odnímaná dávka nebyla přiznána na základě posudkového omylu.“* Citovaná rozhodnutí se sice netýkala příspěvku na péči, pravidla v nich vyslovená však z povahy věci lze aplikovat i na nyní posuzovanou věc.

V. Závěr a náklady řízení

[30] Nejvyšší správní soud tedy shledal všechny námitky uplatněné stěžovatelem nedůvodnými; jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[31] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch, žalobci, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. května 2014

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu